

24. 9. 2017 - Kde jsou?

1. čtení: Lk 18, 18-19

Píseň: 614 - Vzdávám ti, Bože, chválu svou

Základ kázání: 1Tim 1, 8-17

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

kde jsou?

Vrazi, smilníci, zvrhlíci, lháři a kdovíjací ještě. Vždyť pro ně je určen Boží zákon. Kde jsou?

A stojí tu o ně někdo?

Byli by vítáni a vítány?

Co kdyby začala do tohoto společenství přicházet prostitutka? Odsouzený vrah? Setkali by se s nároky, které by nejprve museli splnit? Museli by se nejprve snažit, aby mezi nás mohli přicházet? Nebo by byli přijati v naději, laskavosti a slitování jako je přijímal Kristus. Jako přijal i apoštola Pavla - násilníka a rouhače?

Možná proto tu nejsou...

Možná proto tu nejsou chudí. Nebo Romové. Mentálně či tělesně postižení. Duševně nemocní, ale přitom funkční. Možná už dávno nejsme lidovou církví. Možná jsme jí nikdy nebyli... V současnosti jsme již, bohužel, neoddiskutovatelně církví bílé střední vrstvy. K vlastní smůle. To je asi nejtragičtější - škodí to zejména nám. Možná jenom nám.

Protože třeba u bratří katolíků a pravoslavných takové potkáme. I cizince, kteří neumí slovo česky. Kde jsou menšiny? Bezprávní a utlačovaní? Ti, pro které byla a je Církev Kristova od svého počátku?

Vždyť na Církev Kristova vždycky stála na chudých, odstrčených, starých, nemocných, postižených, odmítaných, cizích.

Takový byl i apoštol Pavel: Obludný zločinec. I kdyby se k tomu Timoteovi nepřiznal. Ukamenování Štěpána schvaloval. Stejně jako pronásledování a zabíjení dalších křesťanů. Ba dokonce nás sám naháněl, usvědčoval, odhaloval a dával zatknout.

A sám se neobrátil. Správně Pavel vyznává, že to nebyla jeho spravedlnost, čím byl zachráněn. Nebyl „tak dobřej“, že si ho Hospodin vybral. Došel záchranu jen z Boží milosti. Jen z Božího slitování.

A nebyl zdaleka sám. Apoštola Petra Ježíš označil za satana, když ho pokoušel k záchraně Ježíšova vlastního života (Mt 16, 23; Mk 8, 33). Jakub a Jan, další z nejbližších Ježíšových učedníků, se předháněli, kdo z nich je větší a Ježíš jim měl zaříditi místa po své pravici a levici (Mk 10, 35nn). Podobně další i z Ježíšových učedníků - třeba Jidáš. Sbírká hříšníků. A přesto na nich Bůh v Kristu postavil svou Církev. Abraham, Izák, Jákob ani Josef nebyli o nic lepší.

Možná proto na nich Bůh nejen v Kristu postavil svou Církev. Protože nebyli dobří. A věděli to o sobě. Vždyť jen jediný je dobrý. Jen jediný je spravedlivý. A i Ježíš sám odmítal, že by byl dobrý. Na rozdíl od mnohých „křesťanů“.

Má být Církev lepší než ostatní? Rozhodně se jí to už asi tři a půl tisíce let nedaří. Možná déle. Spíš má Církev mít dost poznání Božího slova, aby si přiznala, že není dobrá. Že my, účastníci Těla Kristova nejsme dobří.

Vždyť taky krademe, lžeme, podvádíme, křivě přísaháme, slibujeme a neplníme, smilníme, rouháme se a řídíme se vlastní vůlí. Ba dokonce klidně i uvnitř církve. Možná proto mezi nás nepřicházejí žádní z těch, pro které je Boží slovo v první řadě. Možná proto si z něj raději vybíráme, co se hodí - v domnění, že mně tohle nebo tamto nepatří. Protože jsem nebo jsme docela dobří.

Což je absurdní. V Božích očích. V Kristových očích. V pohledu Písma. A vlastně i těch ostatních lidí. Jak tragikomicky musíme zvenčí vypadat, *pokud* se tváříme jako morálně, eticky či jinak docela dobří - a přitom „doma fuj“.

Jak lákavě pak musí zvenčí vypadat opak: Křesťané, kteří řeknou, že nejsou dobří. A skutečně si to myslí, podle toho hovoří a jednají. Protože nemůžeme být dobří. „Jen jediný je dobrý - Bůh“, řekl Kristus, jediný člověk, který nezhřešil.

Jak lákavě asi vypadá pravdivý křesťanský postoj, v němž jen doufáme, že se Hospodin slituje a zachrání naše snahy mu sloužit. A tak že jsou vítáni všichni „ostatní“ - ale v podstatě stejní jako my. Protože také hříšníci: Prostitutky, zloději, lháři, pokrytci, chudí, postižení, hloupí, sobečtí.... Vždyť jsou stejně hříšní jako my. My jsme stejně hříšní jako oni. Nebo se máme za lepší?

Možná proto tu nejsou... A tak nemohou nacházet smilování. Těžko si bez společenství Těla Kristova všimnout, kolik milosti je v mém životě, ačkoli jsem žebrák nebo šlapka z ulice, která přece musí nějak živit sebe a svoje děti, když ji nikdo nezaměstná.

Vždy znou se mezi křesťany objevuje zcela světský dojem: „Tyhle sem nepatří“ nebo „to se musí snažit, aby mezi nás mohli chodit“. Není pak divu, že nechodí. Nebo že chodí k jiným křesťanům - kteří se nemají za dobré, natožpak lepší.

Přicházejí tam, kde slyší, že Kristus přišel pro hříšníky. Pro zloděje a vrahy. Pro lháře a pokrytce. Pro prokleté a odmítnuté. Pro násilníky a rouhače. Pro smilníky a únosce. Pro sobce a egomaniaky. Pro lidi narcistní a ztracené. Ježíš nepřišel pro spravedlivé. Ne že by takoví lidé existovali, ale je mnoho těch, kteří jsou o své spravedlnosti a dobrotě přesvědčeni.

Tak se mívá s Kristem. Právě proto, že si myslí, že nejsou zase tak špatní. Že jsou docela dobří.

Protože to je opět blud. Ba dokonce pořád stejný blud domnění, že jsem před Bohem docela dobrý. Nebo že jsme. Jen se nám za dvacet let vyliidnil kostel. A zároveň jiné kostely se nevyliidnily... divně...

Proto Boží zákon není pro spravedlivého, nýbrž pro hříšníka. Těmi jsme všichni, bez výjimky. Jediný rozdíl skutečného Božího věrného je odvaha přiznat si, jak nedobrý jsem. I Kristus odmítal, že by byl dobrý. Že by před Bohem konal dobro. Tak proč je to pro mnoho „křesťanů“ tak obtížné?

Boží zákon je užíván správně, když si člověk přizná, že ho potřebuje. Že si bez Božího zákona nevím rady, a i s ním dělám často špatná rozhodnutí. Jedním slovem: Hřeším. Tedy jednám proti Boží vůli. Jen ten užívá správně Boží zákon, kdo ví o svém hříchu. Tedy kdo přiznává, že ani neví, kolik ze svého hříchu ještě pro své ego nevidí (Ž 19, 13).

Českokobratrská církev evangelická prochází mnoha změnami. Konečně bude odloučena od státu. Zůstane jí pýcha společenství takřka výlučně pro bílou střední třídu? Nebo tu konečně budeme potkávat chudé, jiná etnika, postižené, duševně nemocné, prostitutky a čerstvě vyšlé z věznic? Dokážeme překonat vlastní strach z nich? Vlastní obavu o vlastní morální čistotu - kterou navíc ani nedisponujeme? V řadě sborů je Kristův příklad nasledován i v přijetí těch nejhorších a nejodmítanějších!

Proto tam přicházejí. A nalézají i v některých sborech ČCE domov ty zástupy ztracených ovcí, které potkáváme na ulicích bydlet i pracovat. Ty zástupy zbloudilých ovcí, které po propuštění z věznic nemají kam jít. A spolu s nimi přicházejí záplavy Boží shovívavosti a milosti. Boží pravdy a radosti, že se skutečně vracíme k příkladu prvotní církve, která žila pro malomocné, opuštěné, nenáviděné a hříšníky. A ne sama pro sebe v otroctví dojmu, že „máme svých problémů dost“.

Tak přijdou záplavy svobody. Protože dojde na správné užívání dobrého Božího zákona o hříšnosti každého jednoho člověka, ať si myslí a říká, co chce. Protože jen jediný je dobrý, všichni ostatní jsou hříšní. A ten jediný dobrý se chce smilovat a slitovat. Stačí si jen přiznat pravdu, že nejsem dobrý. Protože nejsem. A že dobrým nebudu. Protože nebudu. Můžu a mám o to usilovat tak, že se nebudu bránit Boží milosti, před kterou poznávám a přiznávám, že nejsem dobrý. Jen tak může být hříšník proměněn Boží milostí. Jen tak se může člověk obrátit. Jen tak se může obrátit církev.

Amen.

Píseň: 164 - Pane, tys mne zkusil